

Bu film artık midemi bulandırıyor!

Sludog Millionaire filmine bir türlü içim sınımamıştı. O kırk yıllık "bir gün sana da piyango vurur, yırtarsın" hikâyesinin gerçek hayatın yoksul çocuklar kullanılarak allanıp pullanması rahatsız ediciydi.

Filmin sevimli sahnelerinde bile bir sahtelik gizliydi sanki...

Kaldı ki... Benjamin Button ve The Reader gibi sağlam filmleri seyredince, Milyoner'e verilen Oscar'da bir bit yeniği aramamak; tam ekonomik krize uygun bir pazarlama tekniğinden kuşulanmamak imkânsızdı.

Ne kadar haklıyım! Şimdi Sludog Millionaire'den pis kokular yükseliyor!

"Ön ve para bir Batılılar ve Batı-larca onaylanmış olanlar içindir" gerçeğinin çürük kokusu...

Film artık midemi bulandırıyor.

Zaten iş baştan rezaletti.

Film çekileli bir yıl olmuş ailelere verilen "sizi gecekondudan kurtaracağız" sözü tutulmamıştı.

Filmin iki önemli çocuk oyuncusu Rubina Ali ve Azuriddin İsmail'di ve şirket Rubina'ya resmi olarak 1060 pound, Azuriddin'e ise 3600 pound ödemişti.

Yanlış okumadınız, sadece bu kadar...

Bu çocuklar Mümbaili Müslüman yoksullar değil de Londra'da yaşayan Hindular olsaydı, şirket onlara "harçlık" verip defterini kapatabilir miydi?

Dahası da var.

Çocuklar ve ailelerinin durumu Oscar'dan sonra daha iyiye gitmemiş, kötüleşmişti. Şimdi başlarına gecekondu malyası musallat olmuştu.

Kazandıkları parayı gizliyor gözüyle bakılan aile birtakım çetelere sürekli rahatsız ediliyordu.

Bir ara babasının küçük Rubina'yı Dubaili zengin rolüne bürünen bir gazeteciye satmaya kalkıştığı haberleri geldi.

Baba bunu yalanladı ama iddianın izi kaldı.

Geçen hafta ajanslara düşen son habere gelince...

O gülünce yüzünde güller açan küçük Rubina Ali'nin ailesiyle birlikte yaşadığı ev belediye buldozerleriyle yıkılmış.

Yıkıma karşı çıkan babası da polis tarafından fena halde dövülmüş.

Hindistan'ın fizikçilerine, bilgisayar-cılarına ve gurularına bayılıyor Batılılar. İçinden Hindistan geçen filmlerin egzotizmi ile büyülüyorlar.

Ama bu ülkenin yoksul Müslüman-ların konu, iş değişiyor.

Hikâyelerini ve umutlarını çalıp gidiyor-lar.

Hırsızlara törenlerle ödüller veriliyor, hayattan ve ruhları yağmalananları ise kimse umursamıyor.

Hepsi bu!

Soruyorum; Sludog Millionaire'i şimdi bir daha seyretmeyi içiniz kaldır mı?

Küçük Oteller Kitabı ve ben

Yollardan, yolculuklardan söz ettiğim için seyahat etmeyi çok sevdiğim sanılır.

Oysa içimi zaman zaman sıkıntı basmasa, kedi gibiyimdir. Kendime kurulacak sıcak bir köşe buldum mu, kumldamakta zorlanırım.

Rutinün güvenliğini ve tanıdık hazırları yeniliğin yavan sürprizlerine tercih ettiğim çok olmuştur.

Ve itiraf ediyorum, asıl sevdiğim şey Batılıların "armchair travelling" dedikleri, oturduğum yerde okuyarak ve edindiğim bilgilerle hayal kurarak yaptığım yolculuklardır.

O yüzden "Küçük Oteller Kitabı"nın yeni halini merak ve hasretle bekliyordum.

Sevan Nişanyan'ın başlattığı bu güzel işi şimdi Müjde ve Mutlu Tönbekici sürdürüyor.

Kaç gündür elimden düşmüyorum kitabı.

Bir Fethiye'de Beyaz Yunus'tayım, bir Çamlıhemşin'de Kuşpuni yayla evindeyim, bir Marmaris'te Palmetto Resort Hotel'de...

Değmeyin keytime!

hasmet.babaoglu@sabah.com.tr